

Sygn. akt *XVII AmE 145/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***Spółka z o.o. Spółki Komandytowej w W. (wcześniej: (...) Spółka z o.o. Spółki Komandytowa w B.)***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 18 sierpnia 2016 roku Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółka z o.o. spółki komandytowej w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt XVII AmE 145/16

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 18 sierpnia 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 3 i 6 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 104 k.p.a., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowa z siedzibą w B. (obecnie: (...) Sp. z o.o. Spółka Komandytowa z siedzibą w B.) w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji poprzez dokonywanie sprzedaży paliw ciekłych na rzecz przedsiębiorcy, który nie posiadał stosownej koncesji na obrót paliwami ciekłymi pomimo, iż była ona wymagana na podstawie przepisów ustawy - Prawo energetyczne, co stanowi naruszenie warunku (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej Przedsiębiorcy decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 sierpnia 2010 r., nr (...) z późn. zm. i jednocześnie wypełnienie dyspozycji art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne orzekł, że:

1. Przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi (decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 sierpnia 2010 r., nr (...) z późn. zm.) poprzez dokonywanie sprzedaży paliw ciekłych na rzecz przedsiębiorcy, który nie posiadał stosownej koncesji na obrót paliwami ciekłymi pomimo, iż była ona wymagana na podstawie przepisów ustawy - Prawo energetyczne.

2. Za działania opisane w punkcie 1 wymierzam Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 58.558 zł (słownie: „pięćdziesiąt osiem tysięcy pięćset pięćdziesiąt osiem złotych”).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowa z siedzibą w B. (obecnie: (...) Sp. z o.o. Spółka Komandytowa z siedzibą w B.), wnosząc o jej uchylenie w całości i umorzenie dalszego postępowania w sprawie.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie prowadzące do wymierzenia Spółce kary pieniężnej pomimo tego, że spełnione były wszystkie przesłanki do odstąpienia od wymierzenia tej kary. Gdyby jednak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie podzielił stanowiska Spółki w odniesieniu do przedmiotowego zarzutu, wskazując także na naruszenie w Decyzji art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do wymierzenia Spółce kary pieniężnej w wysokości wyżej niż wynikająca z dyrektyw przewidzianych w tym przepisie.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2010 r. nr (...) z późn. zm. udzielono (...) Sp. z o.o. Spółka komandytowa z siedzibą w B.. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 25 sierpnia 2010 r. do 25 sierpnia 2020 r. /**k. 92-95, k. 96-99, k. 100-103, k. 104-110 akt adm./**

Obecnie przedsiębiorca funkcjonuje pod firmą: (...) Sp. z o.o. Spółka Komandytowa z siedzibą w W.. /**k. 52-75 akt sąd./**

W koncesji określono warunki, na jakich Przedsiębiorca może wykonywać koncesjonowaną działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi, w tym warunek (...). stanowiący, iż „Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy - Prawo energetyczne”. /**k. 106 akt adm./**

Przedsiębiorca w okresie od 15 listopada 2014 r. do 22 marca 2016 r. dokonał sprzedaży paliwa (benzyny bezołowiowej, oleju napędowego oraz gazu płynnego propan-butan) na rzecz PHU (...) w łącznej ilości 585 582,885 litrów, który z kolei dokonywał odsprzedaży tego paliwa na rzecz innych podmiotów nie posiadając wówczas koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Prezes URE udzielił PHU (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi w dniu 24 marca 2016 r. /**k. 6-86, k. 120-121 akt adm./**

Spółka w celu weryfikacji czy Kontrahent posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi pobrała od PHU (...) odpowiednie pisemne oświadczenie. /**k. 112, k. 144, k. 147 akt adm., wyjaśnienia P. D. słuchanego w charakterze strony, k. 86 akt sąd./**

Przedsiębiorca po uzyskaniu informacji o braku koncesji ze strony PHU (...) w trybie pilnym zerwał z nim jakąkolwiek współpracę. /**wyjaśnienia P. D. słuchanego w charakterze strony, k. 87 akt sąd./**

W roku podatkowym 2015, z tytułu prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej, powód osiągnął przychód w wysokości (...) zł, zaś ogólny przychód Przedsiębiorcy w roku 2015 z działalności gospodarczej to wyniósł (...) zł). /**k. 87, k. 88, k. 90, k. 91 akt adm./**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych zarówno w postępowaniu administracyjnym i sadowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również twierdzeń stron, w szczególności zaś twierdzeń Prezesa powodowej spółki - P. D., którym w tym zakresie pozwany nie zaprzeczył.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne w sprawie nie były sporne między stronami postępowania.

Odwołujący nie kwestionował bowiem w sprawie faktu naruszenia warunku (...) udzielonej mu koncesji, tj. nie zakwestionował faktu sprzedaży paliw ciekłych podmiotowi, który nie posiada stosownej koncesji na obrót paliwami ciekłymi wymaganej przepisami prawa. Powód zakwestionował natomiast nałożenie kary pieniężnej, zamiast od jej nałożenia odstąpić w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, co w ocenie odwołującego było zasadne. Zakwestionował również wysokość nałożonej kary pieniężnej.

Należy przy tym dodać, że podnoszone w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 5 listopada 2018 roku (k. 90-91 akt sądowych) zarzuty dotyczące nieudowodnienia przez pozwanego, że przedsiębiorca PHU (...) odsprzedawał dalej paliwo ciekłe nabywane od powoda, a nie zużywał we własnym zakresie nie są prawidłowe. Wskazać przy tym należy, że w trakcie postępowania administracyjnego (pismo z 27 maja 2016 roku – k. 111-119 akt adm.), jak i w odwołaniu kwestia ta nie była przez powoda podnoszona.

Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasada się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. Dlatego też, zdaniem Sądu, jeżeli powód przytacza jakieś twierdzenia dopiero na etapie postępowania sądowego, to on powinien te twierdzenia udowodnić, tymczasem przedsiębiorca żadnego dowodu na poparcie nie przedstawił. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) – obowiązującej w dacie wydania zaskarżonej decyzji, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Treść powyższego przepisu wskazuje, że już samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego oraz wymierzenia na tej podstawie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Stanowi zatem samodzielną podstawę do wymierzenia

kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Stąd też nawet niezawinione działanie przedsiębiorcy uprawnia organ regulacyjny do nałożenia kary pieniężnej przy wystąpieniu naruszenia warunków koncesji. W ocenie Sądu, brzmienie przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż zachodzą podstawy do nałożenia na odwołującego kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. Bez znaczenia dla stwierdzenia tego faktu ma kwestia zaufania w stosunku do podmiotu, któremu powód sprzedawał paliwo. Nie ma znaczenia fakt, że kontrahent powoda złożył pisemne oświadczenie, że zakupione u powoda paliwo spożytkuje na własne cele. Jak wynika z wyjaśnień osoby uprawnionej do reprezentacji powodowej spółki, złożonych na rozprawie w dniu 5 listopada 2018 roku, powód posiadał wiedzę, że PHU (...) posiada stację paliw. Stąd za nieprzekonujące, Sąd uznał twierdzenia powoda, że był przekonany o tym, że paliwo to wykorzystane zostanie do pojazdów znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie dystrybutorów stacji. Sama stacja kontrahenta sprzedawała przecież paliwo podmiotom trzecim.

Powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu przez państwo koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnosnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat wprowadzanego do obrotu produktu. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, nie organizując prowadzonej przez siebie działalności w sposób wykluczający możliwość sprzedaży paliwa ciekłego podmiotowi, który spełnia kryteria ustawowe. Dodać w tym miejscu należy, że powód jako przedsiębiorca prowadzi rozległą działalność, albowiem jak wynika z bilansów finansowych spółki, osiąga on przychody o wartości ponad miliarda złotych. W związku z tym, prowadząc w sposób profesjonalny swoją działalność, bez względu na to, czy kontrahent jest większym podmiotem pod względem wolumenu zamawianego paliwa, czy też jak w tym przypadku mniej niż średnim kontrahentem, jak określił go powód. Nie zwalnia to powoda od prawidłowego spełniania postanowień udzielonej mu koncesji. Twierdzenie, że wystarczyło mu w zasadzie oświadczenie kontrahenta, posiadając przy tym wiedzę, że kontrahent odsprzedaje paliwo podmiotom trzecim, świadczy o nieprofesjonalnym działaniu powoda i naruszeniu własnych obowiązków koncesyjnych. Dodatkowo, jak zeznał na rozprawie w dniu 5 listopada 2018 r. świadek – Prezes spółki – paliwo było dostarczane tylko przez powoda. Zachowanie powoda świadczy zatem o dużej szkodliwości czynu, albowiem proceder ten trwał od 15 listopada 2014 r. do 22 marca 2016 r. Powód zatem w sposób świadomy dokonywał sprzedaży paliw podmiotowi do tego nieuprawnionemu, który koncesję na obrót paliwami ciekłymi uzyskał dopiero 24 marca 2016 r. Ponadto powód zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i w postępowaniu sądowym wielokrotnie podkreślał, że padł ofiarą oszustwa ze strony kontrahenta, nie zgłaszając jednocześnie wniosku o podejrzenie możliwości przestępstwa przez ten podmiot.

Mając powyższe na uwadze brak jest podstaw do przyjęcia, aby pozwany wydając decyzję naruszył przepisy art. 56 ust. 6 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt ustawy - Prawo energetyczne, jak również art. 355 § 2 k.c.

W odniesieniu do podniesionego zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne stwierdzić należy, że nie doszło do naruszenia przez pozwanego wskazanego wyżej przepisu, zgodnie z którym Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z brzmienia tego przepisu wynika, że przesłanki umożliwiające jego zastosowanie muszą wystąpić łącznie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, Legalis nr 1086887) wskazał, że celem art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego jest zliberalizowanie norm prawa energetycznego w zakresie kar pieniężnych przez przyznanie organowi regulacyjnemu uprawnienia do odstąpienia od wymierzenia

kary, gdy przedsiębiorstwo energetyczne zachowało się co prawda sprzecznie z normami prawa energetycznego, lecz następnie zmieniło swoje zachowanie. Prezes Urzędu może odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej, jeżeli spełnione są przesłanki w nim wymienione. Powód zaprzestał naruszeń, ale dopiero w wyniku uzyskania przez kontrahenta koncesji, a nie na skutek własnych działań sprawdzających, co powoduje, że nieuprawnione jest stwierdzenie, że jego czyn charakteryzował się znikomą szkodliwością. Sąd stoi na stanowisku, że stopień szkodliwości tego czynu był znaczny. Powód miał bowiem obowiązek zadbania, aby prowadzona przez niego działalność była wykonywana zgodnie z koncesją, którą otrzymał, co w konsekwencji spowodowało sprzedaż paliwa podmiotowi koncesji nie posiadającemu.

W ocenie Sądu nie istniała również podstawa obniżenia kary pieniężnej. Pokreślić bowiem należy, że w przypadku naruszenia przez przedsiębiorcę energetycznego obowiązku wynikającego z koncesji, wymierzenie kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego nie ma charakteru fakultatywnego i nie jest zależne od uznania Prezesa URE. Obowiązek wymierzenia w takim przypadku kary wynika wprost z brzmienia powołanego przepisu. Natomiast wysokość nałożonej kary jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia i nie została ustalona w sposób dowolny. Podkreślenia wymaga, że koncesjonowanie dotyczy działalności o znaczeniu szczególnie istotnym z punktu widzenia państwa, zaś powód prowadząc obrót paliwem naruszył obowiązki koncesjonariusza. Zatem, naruszając warunki koncesji, powód tym samym wypełnił przesłanki z art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego.

Z kolei zgodnie z art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego stanowi, że wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 tego artykułu nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W przedmiotowej sprawie podkreślenia wymaga, iż kwestia winy nie ma znaczenia, albowiem z punktu widzenia przepisów ustawy – Prawo energetyczne, w szczególności treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy, istotny jest sam fakt jego naruszenia, poprzez naruszenie warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

W myśl art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE toczy się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach z zakresu regulacji energetyki. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów przed sądem. Zgodnie natomiast z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stąd też za udowodnione należy uznać, mając na względzie m.in. zeznania świadka, że jedynie powodowa spółka dostarczała do kontrahenta paliwo, które było przekazywane na stację paliw kontrahenta, dokonującego obrotu paliwami bez koncesji, którą uzyskał dopiero 24 marca 2016 r., a zatem już po zawiadomieniu powodowej spółki o wszczęciu przedmiotowego postępowania administracyjnego.

Decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie ma ocena dokonana przez Prezesa URE, którą Sąd podziela i uznaje za własną, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji. Sąd stanął na stanowisku, że wysokość nałożonej na odwołującego kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w świetle obowiązujących przepisów prawa. Wskazać do tego należy, że wbrew stanowisku zawartemu w odwołaniu pozwany wymierzając karę pieniężną wziął pod uwagę fakt nie karania do tej pory przedsiębiorcy przez Prezesa URE.

W zakresie wymierzenia kary pieniężnej, ustalając wysokość tej kary, zgodnie z art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, uwzględniono obok stopnia zawinienia, stopień szkodliwości czynu, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe. Rozpatrując stopień zawinienia powodowej spółki Sąd wziął pod uwagę, okoliczność, że powód jako podmiot, który prowadził profesjonalną działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji paliw gazowych wykonywał ją niezgodnie z przepisami obowiązującego prawa. Wykonując działalność gospodarczą

w zakresie dystrybucji paliw podmiotom trzecim winien w sposób profesjonalny, jak również w imię podstawowych zasad logiki dbać, by sprzedaż paliwa następowała w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa, w sytuacji gdy powód posiada wiedzę o kontrahencie. To na podstawie ciężkiej odpowiedzialności za prawidłowe wykonywanie udzielonej mu koncesji. Oceniając powyższą sytuację, należy uznać, iż powód nie dochował należytej staranności, jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą. Wobec powyższego Prezes URE uznał, że stopień zawinienia był znaczny.

Oceniając dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy wzięto pod uwagę fakt, że nie był on dotychczas karany. Wymierzając karę uwzględniono także sytuację finansową powoda, który w roku 2015 z tytułu prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej, powód osiągnął przychód w wysokości (...) zł, zaś ogólny przychód Przedsiębiorcy w roku 2015 z działalności gospodarczej to wyniósł (...) zł., powód osiągnął również tego roku zysk z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości (...) zł.

Biorąc pod uwagę fakt naruszenia warunku koncesji, stopień zawinienia, stopień szkodliwości czynu, uprzednie zachowanie i sytuację finansową oraz fakt, że powód zaprzestał naruszania w/w przepisu, albowiem kontrahent - PHU (...) uzyskał koncesję na obrót paliwami ciekłymi w dniu 24 marca 2016 r., kara stanowiąca zaledwie (...) przychodów z działalności koncesjonowanej w zakresie dystrybucji paliw gazowych w 2015 r., tj. 58.558 zł spełni funkcje prewencji ogólnej i szczególnej, jako realna, odczuwalna dolegliwość dla ukaranego podmiotu, stanowiąc reakcją na naruszenie przepisów, jak również działać będzie prospektywnie w celu zapobieżenia powtarzaniu nagannych zachowań. Dodać bowiem należy, że nałożona kara będzie miała znaczenie dla oceny ewentualnych dalszych naruszeń prawa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu w niniejszej sprawie. Na koszty postępowania złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1440 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Dariusz Dąbrowski